

og een laatste handdruk wordt gewisseld, nog éénmaal verzekert men zich van de soliditeit van de hangmat en onder 't oorverdoovend: bakkelé, lé, hé, ha!!! den gewonen dragersroep van de negers, wordt de reis aanvaard.

Ziet ze daar gaan, die kerels! Ziet dien langen sleep van een 40 à 50-tal zwarten (allen beladen met lasten van $\pm$ 30 kilo) daarheen draven, achter elkaar aan, op gelijke afstanden, onvermoeid. 't Is waar, de inboorling is lui, maar als hij wil toont hij wat hij kan!

Waar een blanke, na een dagmarsch van 9 à 10 uren onder de gloeiende Afrikaansche zon, uitgeput door den afmattenden tocht over de steile, kronkelende, smalle, met bazaltgruis overdekte bergpaden neerzinkt, daar gevoelt een neger nog lust tot 't uitvoeren van zijn tam-tam-dans, die dikwijls tot in den morgen duurt, en, moge den blanke op reis dikwijls de gelegenheid ontbreken om den inwendigen mensch naar behooren te voorzien, ongelooflijk is 't hoe zijn zwarte reisgenooten zich frisch en opgewekt blijven gevoelen bij 't gebruik van een weinig gedroogde visch en chikwange — (een soort brood afkomstig van den maniokwortel, die eerst geweekt en daarna gedroogd wordt.

En steeds voort gaat 't. Gelukkig mag de Europeaan zich prijzen die in 't bezit is van eene hangmat. Altijd aan 't hoofd van de karavaan, vergezeld van den headman en van de beste negers, 8 à 10 in getal meestal, die elkaar twee aan twee aflossen, beschut tegen de tropische zon die 's middags ondraagelijk wordt, in een dommel gewiegd door de geregelde schommeling van